

Ти гостро крикнула. І все. І стихло.
І лиш червоний вечір за плечима
У чорно-димних кісниках нічних
Напіврозпущених —
скуйовджених і зім'ятих.
А гострий зойк подошвами розтоптаню.
Так, ніби квітку, що зійшла весною
І згасла під важкими чобітьми.
Палахкотіє тіло. Очі кличуть.
Вони зовуть. Обурюються. Мовкнуть.
Вони горять з вогню. Горять вогнем.
Виболюються болем. І не можуть
Ніяк в сльозі згорьованій розтати.
Покинена! Облишена! Прощай.
Минула ніч у синьому розкриллі!
Зійди, спливи ярами і розрай
Мені — в рятунок, між отерплі хвилі.
Це був останній крик. Загасне гомін,
Загусне крик і згаснуть ліхтарі.
Ти ошукав мене! Ти одурив!
І дикий місяць набряка, розповнений
Розпукою. Вже стукає у шиби
Бузок розквітлий. Сутінки.
Виходь.
Вже час. Іди на вулицю. Не гайся.